

לואיז גלוק

רק צורות עקומות יהיו

מאנגלית: נבה קרסניקר

לואיז גלוק היא משוררת אמריקנית שחיה וכותבת בקיימברידג', מסצ'וסטס. נולדה בשנת 1943 בעיר ניו-יורק, בת למהגרים יהודים מהונגריה. פרסמה עד כה שנים-עשר ספרי שירה ובהם "איריס הבר", שזיכה אותה בפרס פוליצר. כיהנה בעבר כיועצת השירה של ספריית הקונגרס.

בוקיצות שעירות

כל היום התאמצתי להפריד
צרך מתשוקה. עכשו, בחשכה
אני חשה רק עצב מריר עלינו,
הבונים, מישרי העצים.
כי בלי לזוז התבוננתי
בבוקיצות הללו
וראיתי איך נוצר
העץ המעוות, האיתן
הוא התענה, והבין:
רק צורות עקמות יהיו.

כל הקדושים

אפלו עכשו הנוף הזה מתאסף.
הגבעות מחשיכות. השורים
ישנים ברתמה הכחלה,
השדות נקצרו עד תמם, האלמות
אגדו בצרור שנה ונערמו בצד השביל
בינות לחמשן, בזריחת הירח המשנן:

זו עֲקָרוֹת הָאָסִיף
 או שָׁמָּא מִגֶּפֶה
 וְהָאִשָּׁה נִשְׁעֲנֶת מֵעֶבֶר לַחֲלוֹן
 בְּיָדִים מוֹשְׁטוֹת, כְּמִבְקָשׁוֹת לְשָׁלֹם,
 וְהוֹרְעִים הַבְּרוּרִים, וְהוֹבִים, רוּחֵשִׁים:
 "בּוֹאֵי הֵנָּה,
 בּוֹאֵי הֵנָּה, קִטְנָה שְׂכֵמוֹתֶךָ"
 וְהַנְשָׁמָה מִזְדַּחֲלֶת מַחִיק הָעֵץ.

סוף החורף

סָבִיב הִיקוֹם הַחֲרִישִׁי, קְרִיאוֹת צָפוֹר
 מְקִיץ יְחִידִי בֵּין עֲנָפִים שְׁחֹרִים.
 אַתָּה רְצִית לְהוֹלִד: אֲנִי נֹתֶנֶת לְךָ לְהוֹלִד.
 הָאֵם אִי פֶּעַם חֲסָמָה הַתּוֹגָה שְׁלִי
 אֶת נִתִּיב הָעֲנָג שְׁלֶךְ?
 כּוֹרֵעַ הֶלְאָה
 לְתוֹךְ אוֹתוֹ רָגַע חֲשׁוֹךְ וְזוֹרֵחַ
 מִשְׁתוֹקֵק לְתַחוּשָׁה
 כְּאֵלוֹ הִיִּית אֵיזָה דְּבַר טָרִי, רוֹצָה
 לְבַטֵּא אֶת הוֹיָתֶךָ
 כְּלָה זוֹהָר, כְּלָה עֲלִיז
 מֵעוֹלָם לֹא הָעֲלִית בְּדַעְתְּךָ
 שְׁוָה יַעֲלָה לְךָ דְּבַר מָה
 מֵעוֹלָם לֹא דְמִינָת אֶת צָלִיל קוֹלִי
 אֶלָּא כְּחֶלֶק מִמֶּךָ

לא תִשְׁמַע אוֹתוֹ בִּיקוּם הָאֲחֵר,
לא צַח כְּמוֹ עֶכְשׁוֹ,
לא בִקְרִיאת צִפּוֹר אוֹ בְּכִי אֲנוּשִׁי

לא אֶת הַצִּלִּיל הַצִּלּוּל, אֲלֵא רַק
הַדְּהוּד מִהֶדֶק
בְּכָל הַצִּלִּילִים שְׁמִמְלִלִים בִּי-בִי, בִּי-בִי

הָקוּ הָאָרֶץ הַיְחִיד
הַכוֹרֶץ אוֹתֵנּוּ יַחֲדוֹ

שחרית

רוֹצֶה לְדַעַת אֵיךְ אֲנִי מַעֲבִירָה אֶת זְמַנִּי?
אֲנִי מִתְהַלֶּכֶת בְּחָצֵר הַקִּדְמִית, מִדְמָה עֲצָמִי
לְמַעֲשֵׂבֶת. אֵתָה צְרִיךְ לְדַעַת,
אֲנִי לֹא אַחַת שְׁמַעֲשֵׂבֶת, עַל הַבְּרָכִים, תּוֹלֶשֶׁת
סְבָכִים שֶׁל תִּלְתָּן מַעְרוּגוֹת הַפְּרָחִים: לְמַעֲשֶׂה
אֲנִי מִחֻפְשֵׁת הָעֶזָּה, אִיזוֹ הוֹכָחָה
שְׁחִי יִשְׁתַּנּוּ, אָף עַל פִּי שְׁוֶה
לֹא נִגְמַר, לְבָחֵן
כָּל סִבָּה לְמַעַן הָעֵלָה
הַסִּימְבּוּלִי, וּבִקְרוֹב הַקִּיץ עוֹבֵר, הַצֵּבַע בְּעֵלִים כָּבֵד מִתְחַלֵּף,
תְּמִיד הַעֲצִים הַחוֹלִים
הוֹלְכִים רֵאשׁוֹנִים, הַגּוֹסְסִים נִצְבָּעִים
צֹהֵב מִבְּרִיק וְכֶמֶה צִפְרִים כִּהוּת מְצַלְצֵלוֹת
עֶצֶר מוֹזִיקָלִי. רוֹצֶה לְרֹאוֹת אֶת הַיָּדִים?
רִיקוֹת עֶכְשׁוֹ כְּמוֹ בִּתּוֹ הָרֵאשׁוֹן.
אוֹ שֶׁהַכּוֹנֵה הֵיטָה מְלַכְתְּחֵלָה
לְהַמְשִׁיךְ לֹלֵא סִימָן?